

Een Amerikaanse invasie lijkt misschien bizar, maar voor de Venezolanen kan regime change een zegen zijn

Posted on 2 december 2025 by René ter Steege

Daags voor de Russische invasie in Oekraïne geloofden Europese leiders niet dat president Vladimir Poetin het zou durven. De aanzwellende Russische troepenmacht aan de grenzen zou vooral dienen tot intimidatie van de regering in Kiev. Op 24 februari 2022 was het dan ook ruw ontwaken.

Nu zijn het de Amerikanen die een grote militaire macht hebben samengesteld vlakbij een land waar zij '*regime change*' eisen: Venezuela. Het grootste vliegdekschip ter wereld, de USS Gerald R. Ford, vormt de kern van een indrukwekkende militaire macht in de Caraïben met 'meer dan voldoende vuurkracht om een oorlog' te beginnen, aldus experts. Opmerkelijk: de ondergedoken leider van de Venezolaanse oppositie, de onlangs met de Nobelprijs voor de Vrede onderscheiden María Corina Machado, is voorstander van een

Amerikaanse interventie.

President Donald Trump heeft meer dan eens gehint op een vorm van militaire actie om het regime in Venezuela, volgens hem een verkapt drugskartel, opzij te zetten. Commentatoren geloven, of vrezen, dat hij niet 'voor de show' zo'n enorm machtsvertoon heeft bevolen.

'Roekeloze acties'

Trump lijkt inderdaad een heuse oorlog voor te bereiden: hij verklaarde de beweerde drugstoevoer uit Venezuela tot een bedreiging van de Amerikaanse bevolking, liet zijn luchtmacht een twintigtal onbewezen 'drugstransporten' in Venezolaanse en Colombiaanse kustwateren opblazen en verklaarde het Venezolaanse luchtruim gesloten.

'President Trumps roekeloze acties tegen Venezuela brengen ons steeds dichterbij alweer een kostbare buitenlandse oorlog,' aldus de Democratische senator Chuck Schumer. Om eraan toe te voegen: 'Alleen het Congres is bevoegd om een ander land de oorlog te verklaren.'

Het zou inderdaad bizar zijn als Trump, die ooit beloofde een eind te maken aan alle '*forever wars*' en er nooit een te beginnen, Venezuela binnenvalt. Colombia en Mexico zijn veel ernstiger narcostaten. De Venezolaanse dictator Nicolás Maduro leidt inderdaad een vreselijk regime, maar Trump vindt de nog erger Vladimir Poetin een prima vent. En verleende op *Thanksgiving* gratie aan de voormalige Hondurese president Juan Orlando Hernández, die vorig jaar in de VS tot 45 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld wegens banden met een drugskartel.

Volgens een recente peiling deelt slechts dertien procent van de Amerikanen Trumps bewering dat Venezuela een bedreiging vormt voor de VS. Met een invasie, of andere vorm van interventie, heeft hij dus heel wat uit te leggen. Maar gezichtsverlies dreigt als hij de armada nu terugtrekt en Maduro ongemoeid laat.

Volgens de dictator wil Trump zich met zijn staaltje *gunboat diplomacy* meester maken van de gigantische Venezolaanse olievoorraden. Een niet erg geloofwaardig argument, want de olieproductie in de VS zelf is gestegen tot recordhoogten. Wat de grillige Trump ook bezielt, voor de in Venezuela overgebleven burgers – 8 miljoen van de 28 miljoen mensen namen de benen sinds het aantreden van

Maduro's voorganger Hugo Chávez in 1999 – kan *regime change* een zegen zijn. Venezuela is onder dit duo geworden tot het armenhuis van Zuid-Amerika. Het wordt bestuurd door een 'militair-crimineel syndicaat', aldus het Instituut Clingendael. Zo gek is Trumps inschatting dus niet.

Begrijpelijke bezorgdheid

Verkiezingsfraudes hielden het regime op de been, politieke tegenstanders en strijders voor mensen- of burgerrechten 'verdwijnen' of belanden in Maduro's kerkers. De wereld houdt zich, begrijpelijk, met andere zaken bezig, maar organisaties als Amnesty International houden Maduro's *hellhole* in de gaten. Anders volstaat een blik in het negatieve reisadvies voor Venezuela – ga er niet heen! – van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

De bezorgdheid in de VS over een zoveelste rampzalig afgelopen buitenlands avontuur – zoals in Somalië, Irak en Afghanistan – valt goed te begrijpen. Washington haalde zich er de ene vernedering na de andere op de hals. Dat zijn echter heel andere landen dan Venezuela, lang een bolwerk van vrijheid op een door (vooral) rechtse dictaturen gedomineerd continent.

Washington heeft in het verre en recente verleden nare dingen gedaan in Latijns-Amerika, neerbuigend aangeduid als zijn achtertuin, maar inmenging van onder meer de CIA kan ook positief uitwerken. In 1989 verdreven Amerikanen de dictatuur van drugsbaas Manuel Noriega uit Panama, hun voormalig contactpersoon. In Haïti verjoegen Amerikaanse militairen in 1994 de zoveelste dictator, in 1983 grepen Amerikanen in op het eiland Grenada waar linkse putschisten de president hadden vermoord. En voor de Cubanen zou het beter zijn geweest als de door de CIA georganiseerde invasie van Cubaanse ballingen in de Varkensbaai in 1961 was gelukt. De Castro-dictatuur zou hen bespaard zijn gebleven.

Een minstens zo sinister regime teistert nu Nicaragua, waar de CIA vergeefs strijders steunde tegen de ooit door links geadoreerde Sandinisten van president Daniel Ortega.

Mocht het in Venezuela tot een invasie komen, zullen VS-militairen er dan als bevrijders worden binnengehaald, zeker als zij afstammen van Latijns-Amerikaanse immigranten? Wel door Nobel-winnares María Corina Machado, die herhaaldelijk en vergeefs heeft geprobeerd de militaire top in Caracas aan te sporen tot een coup

tegen Maduro. Ze droeg in oktober haar Nobelprijs op aan Trump, die hem ook begeerde en openlijk baalde dat hij hem misliep. Nu wekt hij de indruk dat hij op het punt staat de wens van 'de heks', zoals Maduro haar noemt, in te willigen.

In dat geval lijkt het onwaarschijnlijk dat veel Venezolanen een regime zullen steunen dat hen en hun land aan de bedelstaf heeft gebracht en monddood gemaakt. Maar volgens de in Nederlandse media geciteerde Venezolaanse socioloog Andrés Antillano kunnen de armste Venezolanen uit liefde voor Maduro hun leven wagen. Experts hebben zich eerder verkeken op de loyaliteit van Venezuela's paupers jegens een regime dat hen af en toe wat aalmoezen toewerpt.

Optimistisch scenario

Anderen suggereren dat een 'ijzeren garde' van Cubaanse en Russische militairen Maduro en zijn kliek fel zullen verdedigen en dat Venezolaanse militairen een guerrilla beginnen waarin de Amerikaanse 'bezetters' steeds verder worden binnengezogen: de moeras-metafoor.

Er zijn ook optimistischer scenario's denkbaar; dat de militaire top om zijn hachje te redden Maduro oppakt en overdraagt aan een Amerikaanse sergeant die hem in vloeiend Spaans zijn rechten voorleest.

Venezolanen mogen vervolgens zelf uitmaken of ze María Corina Machado als president kiezen. Gebeurt dat, dan zal ze de linkse presidenten van Brazilië, Mexico en Colombia, benevens de Spaanse premier Pedro Sánchez, herinneren aan hun weigering haar te feliciteren met de Nobelprijs. Machado's oproep aan Trump om in te grijpen heeft daar alles mee te maken.

Wynia's Week verschijnt 156 keer per jaar en wordt **volledig mogelijk gemaakt** door de donateurs. Doet u mee, ook straks in het nieuwe jaar? [**Doneren kan zo.**](#) **Hartelijk dank!**

Donateurs kunnen ook reageren op recente artikelen, video's en podcasts en ter publicatie in Wynia's Week aanbieden. Stuur uw reacties aan reacties@wyniasweek.nl. Vergeet niet uw naam en woonplaats te vermelden (en, alleen voor de redactie: telefoonnummer en adres). Niet korter dan 50 woorden, niet langer dan 150 woorden. Welkom!